

Ani jako pokrytci ani jako pohané

Sestry a bratři, drazí členové společenství Eucharistická hodina. Chci vás všechny pozdravit v novém roce 2019 – ať už jste členy našeho Eucharistického společenství nějakou dobu, nebo jste se přidali nedávno. Stále můžeme objevovat, jak toto naše společenství zdůrazňuje to, co je pro křesťana normální – klanění se eucharistickému Kristu a služba Jemu v bližních. Skončila doba vánoční, která byla plná duchovních podnětů, které jsme prožili jistě nejen pro ono krásné období na přelomu starého a nového roku, ale ze kterého můžeme čerpat po celý rok, i v tomto období liturgického mezidobí. Mezidobí působí dojmem, že se nic zvláštního neděje. Zelená liturgická barva nám ale naznačuje něco jiného. Je to barva života, barva růstu. V Adventu a době vánoční jsme načerpali a můžeme teď růst, zase nově žít. Stále je ale třeba k zachování života a k růstu pravidelně jít. O čem jiném můžeme prohlásit, že je to skutečný pokrm a skutečný nápoj k životu než o eucharistii. O jakém jiném projevu života můžeme říci, že je projevem Boží přítomnosti než o životě v lásce. Znova se tak dostáváme k náplni našeho Eucharistického společenství – modlit se a milovat – podle vzoru našeho Mistra a Pána.

Ježíš se modlí a miluje. Celý Nový Zákon nám vypráví o modlícím se Ježíši k Bohu, který je láska. Jak na zemi, tak i v nebi. Nikdy nepřestal být se svým Otcem v důvěrném rozhovoru, v modlitbě. Papež František říká: „To skýtá útěchu, vědět, že se Ježíš modlí za nás, modlí se za mne, za každého z nás, aby naše víra nezanikla. Stále tak činí před Otcem. Ježíš se za mne modlí. Ježíšova modlitba jako by tlumila ty nejnásilnější emoce, přání pomsty a odplaty, smiřuje člověka s jeho neúprosnou nepřítelkyní, kterou je smrt. Můžeme říci Ježíšovi: ‚Pane, nauč nás modlit se. Ty, Pane, se modlíš za mne, to vím, ale nauč modlitbě mne, abych se mohl také modlit.‘ Takto tedy Ježíš zahajuje výuku modlitby: distancuje se od modlitby pokrytců a pohanů. Kolikrát jen vidíme skandál takových lidí, kteří chodí do kostela každý den, ale žijí v zášti vůči druhým nebo špatně mluví o lidech. A pohané si myslí, že modlitba je neustálé mluvení. Myslím i na mnohé křesťany, kteří se domnívají, že se modlí, když k Bohu mluví jako nějaký papoušek. Nikoli. Modlitba se koná ze srdce, z nitra. V podstatě stačí jen vystavit se Božímu pohledu, vzpomenout na Otcovu lásku. To postačuje k tomu, abychom byli vyslyšeni. Náš Bůh nepotřebuje nic. V modlitbě nás pouze žádá mít s Ním otevřen komunikační kanál, abychom stále objevovali, že jsme Jeho nejmilovanější děti. A On nás velice miluje. Tato tvrzení nás poněkud znejišťují, protože se zdá, že mnohé naše modlitby nedosáhly žádného výsledku. Kolikrát jen jsme žádali a nedostali – všichni jsme to zažili – kolikrát jen jsme tloukli a dveře zůstaly zavřeny? Ježíš nám doporučuje, abychom v takových chvílích vytrvali a nepokládali se za odbyté. Modlitba vždycky proměňuje realitu, vždycky. Nezměníme-li věci kolem sebe, změníme se alespoň my, změní se naše srdce. Ježíš přislíbil dar Ducha svatého každému muži a každé ženě, kteří se modlí. Můžeme si být jisti, že Bůh odpoví. Jedinou nejistotu působí čas, ale nepochybuje, že Bůh odpoví. Nanejvýš budeme muset vydržet celý život, ale On odpoví.“¹

Povzbuzeni těmito slovy se s novou chutí v novém roce vrhneme před Pána při adoraci a při „umývání nohou“ našim bližním.

Petr Okopal, sekretář EH

¹ Generální audience 2. a 9. 1. 2019 Vatikán - www.radiovaticana.cz